

der paa dette Bevis bliver lavet Rubriker til at indskyde Penge og til at hæve Penge, ser jeg ikke, at en saadan Bank i og for sig kan føle sig saa stort brøstholden. Jeg synes, at man da er kommen ind paa en Glidebane, og jeg kan ikke se rettere, end at det er en Omgaaelse af Loven af 28. Maj 1880. For naar man først kommer dertil, at man paa Indskudsbevis kan sætte Penge ind og tage Penge ud med almindelig Rente, er der ikke det mindste i Vejen for, at en saadan Bank kan drive Sparekassevirksomhed. Jeg kan heller ikke se, at dette hjemles i Sparekasseloven af 1880. Efterhaanden kan et saadant Indskudsbevis formes saaledes, at det kommer til at ligne en Kontrabog. Naar der blot ikke kommer til at staa Kontrabog, men Indlaansbevis for N. N. o. s. v., skelner Indskyderen ikke mellem en Sparekassebog og et Indlaansbevis. Det er meget farligt for Sparekassevirksomheden, naar Bankerne begynde at drive Virksomhed paa den Maade, og skal man naa til en rolig Udvikling af vore Pengeforhold, navnlig for Landbrugets Vedkommende og ogsaa for den almindelige Borgerstand, er det netop ved Hjælp af Sparekasserne. Det er ikke ved Hjælp af Bankerne, man naar at faa rolige, solide Forhold udviklede. De økonomiske Forhold ville komme til at lide under de Forhold, jeg har omtalt, for af Sparekasserne faar man ganske vist ikke saa høj en Rente som den, der somme Tider kan bydes af Bankerne, men saa staa Pengene ogsaa mere solidt, og i Længden har vedkommende selv eller hans Familie og Børn langt den største Fordel af ved de Laan, de komme til at optage, at holde sig til Sparekasserne.

Jeg vil derfor ønske, at dette Spørgsmaal maa blive taget op til alvorlig Overvejelse. Vi have ogsaa set, at det tidligere har været overvejet. I den Kommission, der gik forud for Loven af 1880, blev Spørgsmaalet om en Maksimalrente meget stærkt diskuteret, og ogsaa under selve Lovens Behandling var dette Spørgsmaal oppe. Men den Gang var man bange for at fastslaa en Rente, som hver Gang skulde forandres af Lovgivningsmagten. Derimod forekommer det mig, at et saadant Forslag som det, der for to Aar siden kom fra det ærede Medlem fra Køge, den nuværende højtærede Justitsminister, om at faa en Maksimalrente, som kunde være bevægelig paa den Maade, at den bestemtes af en Komite eller Bestyrelse fra de forskellige Pengeinstitutter, og at

kun de, der underkastede sig denne Sparekasserente, fik Stempelbegunstigelse, kunde være hensigtsmæssig og tidssvarende. Man saa da ogsaa, at de forskellige Sparekasser den Gang gave dette Forslag deres Tilslutning, og jeg vil meget anbefale, at vi snart maatte komme dertil, at vi fik en Lov, der satte et bestemt Skel mellem de Pengeinstitutter, der drive Sparekassevirksomhed, og de, der drive Bankvirksomhed. De ere i Virkeligheden saa forskellige, at det ikke i Længden, som Forholdene nu ere, kan gaa at lade dem blive ved at drive samme Virksomhed. Allerede den Gang, Sparekasseloven udkom, var man betænkelig ved dette Forhold, og i § 11 findes der Undtagelser, som Indenrigsministeren kan gøre over for Bankerne, hvis det skulle gribe forstyrrende ind i Bankernes Virksomhed. Man var allerede den Gang opmærksom paa, at det var meget vanskeligt at have Bank- og Sparekassevirksomhed forenet. Men efterhaanden som Tiden udvikler sig, bliver det vanskeligere og vanskeligere, og det er aldeles nødvendigt, at man snart kommer til faste Forhold, for at man ikke skal komme ind i usikre Pengeforhold, hvad der kan faa meget vidtrækkende Følger, navnlig for vor store Landbostand.

K. Kristiansen: Det Samraad, som Finansudvalget ifølge Betænkningens Nr. 6 har holdt for at forhandle Spørgsmaalet om Banker, der drive Sparekassevirksomhed, er efter min Mening meget betimeligt. Det er sikkert et Spørgsmaal, hvor der kan trænges til Ændringer. Vi have jo i de senere Aar, som ogsaa det ærede Medlem for Ribe (Busk) oplyste, set den ene Bank dukke op rundt i Landet efter den anden, og skønt der i Sparekasselovens § 11 staar, at kun de daværende Banker kunne opnaa den Stempelbegunstigelse, som i øvrigt forbeholdes Sparekasserne, have Bankerne alligevel faaet en saadan Begunstigelse, og de have derfor konkurreret med Sognesparekassen om at faa fat i Folks Sparepenge. Og vi have set, at saa snart saadanne Banker ere komne i Virksomhed, have de, for at faa disse Penge, sat Renten op med $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ pCt. ud over, hvad der gives af Sparekasserne for Indskud paa almindelige Sparekassetilkaar. Ja, vi have endogsaa set, at en Bank har drevet det saa vidt, saaledes som det blev oplyst af den sidste ærede Taler, at den bekendtgør, at den der ud over endda giver en Ekstrarente for de